

— Но цѣлата ваша страна е сжщински рай! — извикалъ изуменъ Брама, — цѣлата, съ изключение на вашия градъ! Всѣкжде, — само не тука, — всѣкжде въздухътъ е прозраченъ и чистъ, човѣкъ трѣбва да се крие отъ слънце, земята е потънала съ цвѣтя, съ хиляди-хиляди дървета, и птицитѣ съ чуруликането си могат да заглушатъ свѣта. Трѣбваше ли да се бѣга отъ всичко туй? Да се построи градъ, да се унищожи слънцето, въздухътъ, цвѣтята, дърветата, птицитѣ, — и после да се изнемога отъ работа, за да се има мѣничко въздухъ, слънчева свѣтина, две дървета, нѣколко цвѣтя и птица въ кафезъ, — нужно ли е било туй?

И човѣкътъ не го разбралъ и очудено отговорилъ:

— Нима сме диваци, за да живѣемъ изъ полетата и горитѣ?

И бърже си заминалъ по пѣтя.

И на Брама и на Вишну имъ се сторило, че отъ земята се надига едно огромно и грозно чудовище. Безцвѣтната му коса пада на вълмá по рамената му, и очитѣ му сж слѣпи.

То гледа слънцето и не вижда слънце. Гледа звездитѣ и не вижда звезди.

— На земята царува твоето чудовище, черенъ Шиву! — казалъ Брама, и въ скръбта си закрилъ лицето си съ ржце.

А наоколо се носѣла непоносима воня, чуели се стенания, лѣбела се кръвъ.

А черниятъ Шиву се подсмивалъ.

— Така Глупостъта управлява свѣта!

(Прев. А. И. Д.).

